

РЕШЕНИЕ

№ 4045

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 16.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **9492** по описа за **2010** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на „С.” О., град С., представлявано от управителите И и
Д против Ревизионен акт (РА) № */12.05.2010г., издаден от орган по приходите
П. ТД на Н. - град С., в частта, потвърдена с Решение № 1765/22.11.2010г. на
директора на Д. „О.” П. ЦУ на НА.

Жалбоподателят оспорва определените му задължения по ЗДДС произтичащи от
отказ на право на данъчен кредит по доставки от „Б” ЕООД и „К” ЕООД и по
ЗКПО като незаконосъобразни, по съображения за допуснати нарушения на
принципите за законност, обективност и служебно начало в ревизионното
производство, което е довело до издаването на ревизионен акт, без да е
изследван въпроса кога действително е настъпило данъчно събитие, какви
операции са извършени по повод на фактурираните доставки, били ли са
необходими специални знания, умения и подготовка за тяхното осъществяване.
По отношение спазването на материалния закон се посочва, че за дружеството са
налице всички предпоставки за надлежно упражняване на правото на данъчен
кредит по ЗДДС – през ревизирания период е извършвано строителство,
воденото счетоводство е редовно, като в хода на ревизията са представени и
доказателства за реалното осъществяване на доставките на строителни услуги и
строителни материали. Искане за отмяна на ревизионния акт в обжалваната част.

Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът – Д. на Д. „Обжалване и управление на изпълнението”, град С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от С градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на оспорения ревизионен акт.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е *процесуално допустима* - подадена е от надлежна страна срещу тази част от ревизионния акт, която е обжалвана по административен ред и не е отменена. П. съдебното оспорване е спазен и предвидения от закона срок. В конкретния случай е приложим срока по чл. 156, ал.5 от ДОПК. В тази връзка съдът съобрази, че жалбата до директора на Д. О. град С. е подадена на 01.06.2010г. чрез ТД на Н. град С.. Броен от този начален момент 45 - дневният срок по чл. 155, ал.1 от ДОПК /в приложимата по време редакция, до изм. - ДВ, бр. 14 от 2011г., в сила от 15.02.2011г./, изтича на 16.07.2010г. От представените по делото писмени доказателства – писмо изх. № 23-22-1038/18.06.2010г. и известие за доставяне на Български пощи ЕАД от 22.06.2010г., се установява, че в рамките на този срок между страните в данъчния процес е сключено споразумение по чл. 156, ал. 7 от ДОПК за неговото удължаване до 16.10.2010г. В удължения срок решаващият орган не се е произнесъл, поради което и на основание чл. 156, ал. 4 във връзка с ал. 6 от ДОПК ревизионният акт се счита мълчаливо потвърден и подлежи на обжалване в 30 дневен срок, считано от 16.10.2010г. В рамките на този преклузивен срок от страна на „С.” О. е подадена жалба вх. № 53-02-290/15.11.2010г. /лист от 175 от делото/. В 7 – дневния срок по чл. 156, ал. 6 от ДОПК ответникът е издал решение № 1765/22.11.2010г., с което е изменил ревизионния акт в частта на установеното задължение по ЗДДС за данъчен период м.01.2007г. от 8 610.70 лева на 3 466.82 лева и в частта на определения корпоративен данък по ЗКПО за финансовата 2007г. от 39 932.24 лева на 37 393.24 лева ведно със съответните лихви и е потвърдил акт в останалата обжалвана част. Решението е връчено на 26.11.2010г. като в тази връзка предметът на оспорване е уточнен с жалба на дружеството, подадена на 08.12.2010г.

П. разглеждането на спора по съществото, съдът приема следното:

Ревизионното производство по отношение на „С.” О. е образувано въз основа на Заповед № 907204/05.11.2009 г., издадена от П Г Г, началник сектор Ревизии в Д. „ДОК” на ТД на Н. град С.. В обхвата на ревизията са включени задълженията на дружеството по ЗКПО за периода от 01.01.2007г. до 31.12.2007г. и по ЗДДС за периода от 01.01.2007г. до 31.08.2008г. ЗВР е надлежно връчена на упълномощен представител на ревизираното лице на 10.11.2009г.

За резултатите от ревизионното производство е съставен ревизионен доклад /РД/

№ 907204/24.02.2010г. от ревизиращите органи Б В И и К Г М, в който по приложението на ЗДДС е прието, че за С. О. не са налице предпоставките по чл. 68, ал.1 във връзка с чл. 6, ал.1 от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит по доставки от М ЕООД, Б ЕООД и „К” ЕООД.

По приложението на ЗКПО в ревизионния доклад е констатирано, че дружеството е следвало да прави авансови вноски на основание чл. 83 от ЗКПО, извършена е корекция в месечните авансови вноски и са определени съответните лихви. Така определените задължения не са обжалвани по административен ред и не са предмет на съдебен контрол за законосъобразност.

Наред с горното в ревизионния доклад във връзка с констатациите по отношение приложението на ЗДДС е направено предложение за преобразуване на финансовия резултат за 2007г. чрез неговото увеличение с непризнати разходи за данъчни цели в общ размер на 245 792.20 лева на основание чл. 77, ал.1 от ЗКПО, произтичащи от осчетоводените по сметка 601 разходи за строителни материали по фактури от М ЕООД, Б 99 ЕООД и „К 2007” ЕООД. В следствие на извършеното увеличение на финансовия резултат е определен корпоративен данък в размер на 39 932.24 лева П. деклариран и внесен от дружеството данък в размер на 14 805 лева. Разликата от 24 518.24 е определена за довносяне със съответните лихви.

Докладът е връчен на дружеството чрез упълномощено лице на 15.03.2010г. От наличните по преписката доказателства - решение № 1425/18.03.2010 г., с което срокът по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е удължен до 29.04.2010г. и подадено писмено възражение с вх.№ 10-53-09-3538 от 28.04.2010г., се установява, че дружеството е упражнило правото си възражения против констатациите на ревизионния доклад.

Ревизията приключва с издаването на оспорения ревизионен акт № */12.05.2010г. от Б В И – главен инспектор по приходите в ТД на Н. град С., овластен със Заповед за определяне на компетентен орган № К 907204/24.02.2010г. на органа, възложил ревизията.

Установените с ревизионния акт задължения по ЗДДС произтичат от отказ на право на данъчен кредит за данъчни периоди м.01, м.05, м. 08, м.09, м. 11.2007г., м. 01, м.02, м.03, м.04, м.06, м. 07 и м. 08.2008г. в общ размер на 181 940,34 лева на основание чл. 68, ал.1 т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по фактури от М ЕООД, Б ЕООД, и К 2007 ЕООД.

С решение № 1765/22.11.2010г. е прието, че ревизионният акт в частта на отказаното право на данъчен кредит по фактури № 100/12.01.2007г. и № 106/17.01.2007г. издадени от М ЕООД е незаконосъобразен и в тази връзка е изменен резултатът по ЗДДС за данъчен период м.01.2007г. от 8 610.70 лева на 3 466.82 лева и е намален размера на определения корпоративен данък по ЗКПО за финансовата 2007г. от 39 932.24 лева на 37 393.24 лева.

В хода на ревизията са извършени насрещни проверки на преките доставчици и техните предходни доставчици. Събраните П. тези проверки доказателства следва да бъдат обсъдени П. преценката на съда за материалната

законосъобразност на оспорения ревизионен акт.

В съдебното производство от страна на жалбоподателя се представят повторно спорните фактури, както и преписи от наличните в ревизионната преписка стокови разписки за предаване и получаване на строителни материали от „Б 99” ЕООД и К ЕООД. Допълнително се представят пътни лостове във връзка с твърденията в жалбата, че превозът на процесните строителни материали е извършен от жалбоподателя със собствения на дружеството товарен автомобил Камаз до съответните строителни материали. Допълнително представените писмени доказателства не са оспорени от страна на ответника, поради което следва да кредитирани П. преценката на съда за наличието на доставки на стоки по смисъла на чл.6, ал.1 от ЗДДС.

П. така установените факти и след проверка на оспорения ревизионен акт съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваният Ревизионен акт (РА) № */12.05.2010г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118 ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за Н. в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 907204/24.02.2010г. на органа, възложил ревизията. Видно от приложената по делото Заповед № РД-01-06/05.01.2010г. на директора на ТД на Н. град С., към момента на определяне на компетентния орган, П Г Г, началник сектор „Ревизии” е надлежно оправомощена с компетентност по възлагане на ревизии чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК, респективно и с такава по чл. 119, ал.2 от ДОПК. По силата на Заповед № РД – 01-342/03.07.2006г. на директора на ТД на Н. град С., която е служебно известна на настоящия съдебен състав – същият орган по приходите е притежавал материална компетентност по възлагане на ревизии и към момента на възлагане на ревизията.

Ревизионният акт е обективизиран в предписаната от закона писмена форма.

Настоящият съдебен състав намира, че актът не отговаря на изискването по чл. 120, ал.1, т.5 от ДОПК - не съдържа мотиви относно конкретните фактически основания, въз основа на които се приема, че за ревизираното лице не са налице предпоставките по чл. 68 във връзка с чл. 6 от ЗДДС за признаване на правото на данъчен кредит по доставките от Б ЕООД и К ЕООД. Не са изложени мотиви защо по спорните фактури не е налице доставка на стоки /строителни материали/ по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС. Такива фактически основания не се съдържат и в съставения ревизионен доклад. Органите по приходите са се задоволили бланкетно да цитират относимите правни норми на чл. 6, ал.1, чл. 25 и чл. 68 от ЗДДС, както и бланкетно да посочат, че липсват доказателства за складови помещения, транспортни средства, кадрова обезпеченост на преките доставчици. Както в мотивите на ревизионния акт, така и в тези на ревизионния доклад са изброени събраните П. ревизията писмени доказателства във връзка с конкретните фактури – стокови разписки, доказателства /писмени обяснения/ за извозването им с транспорт на жалбоподателя, но същите не са обсъдени, включително относно факта на предаване на стоките /стр. 7 и стр. 16 от ревизионния доклад/. Липсват мотиви защо П. така описаните доказателства, се

приема, че право на собственост не е прехвърлено в процесния случай. В това отношение са основателни доводите в жалбата, че ревизиращите органи изобщо не са изследвали момента на настъпване на данъчно събитие по конкретните доставки.

Нарушението на чл. 120, ал.1, т. 5 от ДОПК е констатирано и от ответника в мотивите на издаденото от него решение № 1765/22.11.2010г. Немотивираността на акта има за последица ограничаване правото на защита на ревизираното лице и нарушение на принципите на обективност и служебно начало в данъчния процес /арг. от чл. 3, ал.2 и чл. 5 от ДОПК/. Предвид забраната на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, съдът не разполага с правомощието да отмени ревизионния акт само на основание допуснатото нарушение на изискванията за форма и съдържание и да върне преписката за нова ревизия, поради което дължи произнасяне по съществото на данъчния спор – относно материалната законосъобразност на определенията на С. О. задължения по ЗДДС и ЗКПО.

По приложението на ЗДДС, предмет на съдебен спор е законосъобразността на отказаното право на данъчен кредит по доставки на строителни материали - тухли, арматурно желязо, дъски, винкел, бои и др. от Б ЕООД за данъчни периоди м. 05, м.08, м.09 и м.11.2007г., м.01, м.02., м. 03 и м.06.2008г. и от К ЕООД за данъчни периоди м. 02, м.03, м.04, м.07. и м.08.2008г.

Ревизионният акт в частта за м.01.2007г. не е предмет на съдебен контрол за законосъобразност, тъй като е изменен по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК и правото на данъчен кредит по доставки от М ЕООД за този период е признато.

В хода на ревизията на преките доставчици са извършени насрещни проверки.

От страна на Б ЕООД са представени следните писмени доказателства /в папка I от приложенията/ – преписи от спорните фактури, стокови разписки към всяка от тях, извлечения оборотни ведомости и счетоводни сметки /4111 – С. О./ за спорните периоди, свидетелство за регистрация на фискално устройство, преписи от електронни контролни ленти на фискалното устройство на доставчика от датите, относими към плащането на спорните фактури, както и разплащателни ведомости за м.08.2007г., м.09.2007г. м.11.2007г, м.05.2007г., м.01, м.02 и м.06.2008г., трудови договори и уведомления по чл. 62 от КТ за нает персонал в областта на строителството. Наред с това са представени и доказателства за придобиване на строителните материали от предходни доставчици – фактури, издадени от Б ЕООД, БГ Ф ЕООД град П, А С ЕООД Г. П.

От дадените писмени обяснения на управителя на „Б 99” ЕООД се установява, че дружеството е издало на С. О. процесните фактури, данъкът е начислен в счетоводството на доставчика, материалите са извозени от фирма С. О. директно на обектите.

От страна на ревизиращите са извършени насрещни проверки на предходните доставчици на Б – 99 ЕООД, за които са съставени протоколи за извършени насрещни проверки както следва:

С ПИНП № 2210-907204-6/20.01.2010г. е документирана проверка по отношение

на „П” ЕООД – предходен доставчик на строителни материали, документиран на жалбоподателя с фактури № 90 от 30.05.07г., № 155 от 02.08.07г. и № 159 от 10.08.08г. Искането е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Установено е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС от 28.09.2007г.

С ПИНП № 2210-907204-5/22.01.2010г. е документирана насрещна проверка по отношение на „А ” ЕООД – предходен доставчик по издадените на жалбоподателя фактури № 212/13.09.07 г., № 217/17.09.07 г., № 228/17.09.07 г., № 222/20.09.07 г., № 325/21.11.07 г., № 328/23.11.07 г. като е установено, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 14.02.2008г.

Насрещната проверка на „Б” ЕООД е документирана с ПИНП № 2210-907204-3/11.01.2010г. Искането е връчено на упълномощено лице, но в дадения срок не са представени исканите доказателства. Това дружество е предходен доставчик във връзка с издадените от „Б” ЕООД фактури № 386 от 08.01.08г., № 388 от 09.01.08г.

С ПИНП № 2210 -907204-1/22.01.2010 г. е документирана проверка на „Б” ЕООД, относима към доставките по фактури 432/28.02.08г, № 435/29.02.08г., № 468/24.03.08г., № 471/26.03.08г., № 473/27.03.08г., № 475/28.03.08г., № 477/31.03.08г. Установено е, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 21.10.2008г. Искането е връчено на упълномощено лице на 23.12.2009 г., но в дадения срок и до приключване на проверката исканите документи не са представени.

С ПИНП № 2210-907204-9/22.01.2010 г. е документирана проверка на „В” ЕООД, П. която е установено, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 24.11.2008 г.. Така извършената проверка касае доставката по фактура № 553/26.06.08г., издадена от Б 99 ЕООД на жалбоподателя.

По отношение доставките от Концептстрой 2007 ЕООД с ревизионния акт е отказано право на данъчен кредит по фактури № 228/28.02.08 г., № 233/29.02.08 г., № 254/14.03.08 г., № 255/17.03.08 г., № 256/18.03.08 г., № 259/21.03.08 г., № 260/24.03.08 г., № 290/24.04.08г., № 383/10.07.08 г., № 387/15.07.08 г., № 425/12.08.08г.

Тук е мястото да се посочи, че в данъчен период м.08.2007г. от този доставчик са фактурирани на жалбоподателя и „СМР услуги” с фактури № 8/01.08.2007г. № 11/06.08.2007г., № 14/08.08.2007г., № 18/13.08.2007г. и № 25/17.08.2007г., но според мотивите на РД /стр. 34/ за този данъчен период е извършена корекция на декларирания ДДС по справка – декларация единствено с фактури № 155/02.08.2007г. и № 159/10.08.2007г., издадени от Б 99 ЕООД, не и с начисления данък по доставките на услуги. Следователно правото на данъчен кредит по доставките на услуги от К 2007 ЕООД не е отказано. Предмет на съдебен контрол е отказът на правото на данъчен кредит по доставките на строителни материали, документиран с посочените по-горе фактури, включително и по фактура № 290/24.04.2008г. Според изложеното в молбата от 28.03.2011г. жалбоподателят твърди, че фактурата документирана доставка на строителни услуги – изпълнени СМР по договор за обект в Г. П. От

съдържанието на цитираната фактура /стр. 333 от папка II от приложенията/ е видно, че същата документираща доставка на гипсокартон /обикновен/ и гипсокартон /водоустойчив/, а не на СМР услуги. По този начин е извършена и корекцията в декларирания от жалбоподателя резултат за периода на м.04.2008г. видно от мотивите на ревизионния доклад /стр. 49/ - отказ на право на данъчен кредит по доставка на строителни материали. Следователно преценката за настъпване на данъчно събитие и по тази фактура касае проверка за наличие на доставка по смисъла на чл.6, ал.1 от ЗДДС, а не такава на услуга. Поради това доводите в писмената защита на жалбоподателя за реалност на доставката по смисъла на чл. 9 от ЗДДС не следва да бъдат обсъждани.

В хода на ревизията от страна на К ЕООД, П. извършената му насрещна проверка са представени следните писмени доказателства преписи от спорните от спорните фактури, стокови разписки за предаване на строителните материали, ведно със стокови разписки подписани от представители на двете дружества и кореспондиращи с датите на издаване на фактурите, както и електронни контролни ленти от фискалната памет на регистрирания на името на доставчика фискален апарат, установяващи плащането на сумите по фактурите, справки за нает персонал, преписи от трудови договори и данни за предходни доставчици /папка II от приложенията/.

П. ревизията са извършени насрещни проверки и на предходните доставчици на „К” ЕООД - Ж” ЕООД, „Б” ЕООД, „Б” ЕООД, „ А” ЕООД и „В” ЕООД, документиращи съответно с ПИНП № 2210-907204-4 от 22.01.2010 г., ПИНП № 2210-907204-2 от 22.01.2010г., ПИНП № 2210 -907204-11 от 28.01.2010г.; ПИНП № 2210-907204-12 от 28.01.2010г. и ПИНП № 2210 -907204-10/22.01.2010г.

От страна на всички изброени дружества не са представени исканите от органите по приходите документи и писмени обяснения във връзка с извършваната на С. О. ревизия и доставките на материали на прекия доставчик на ревизираното дружество. По отношение на всички предходни доставчици е установено, че са deregистрирани по ЗДДС лица в следващи данъчни периоди.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представят повторно преписи от спорните фактури, издадени му от „Б” ЕООД и „К” ЕООД, в едно със стокови разписки подписани от жалбоподателя и съответния доставчик за предаване на строителни материали, както и пътен лист към всяка от тях за извършен от дружеството жалбоподател превоз.

От анализа на така събраните доказателства, съдът намира изводите на органите по приходите и ответника за липса на доставки на стоки по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС и на предпоставките по чл. 68, ал.1, т.1 от същия закон за признаване правото на данъчен кредит в полза на С. О. за необосновани и в противоречие с приложимия материален закон. Аргументите за това са следните:

В нормата на чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС е предвидено, че данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Според чл. 69, ал.1 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за

целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави.

От тълкуването на посочените правни норми следва извод, че правото на данъчен кредит и П. действието на ЗДДС /в сила от 01.01.2007г./ е обусловено от осъществяването на доставка. В процесния случай фактурите, издадени на жалбоподателя от Б ЕООД и К 2007 ЕООД документират доставки на стоки – строителни материали. Съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. В процесния случай се касае до прехвърляне право на собственост върху родово определени вещи – строителни материали, поради което според общите правила на чл. 24 от ЗЗД правото на собственост се прехвърля чрез индивидуализирането им.

В разглеждания случай П. издаване на ревизионния акт, както и П. обжалването му по административен ред изобщо не е изследвани наличните по преписката писмени доказателства за предаване на стоките между страните по фактурата и индивидуализирането им от гледна точка момента на прехвърляне на правото на собственост.

От съвкупната преценка на представените П. ревизията стокови разписки, /а не складови разписки, както приема ответника в мотивите на издаденото решение/, в едно с доказателствата за плащане на посочената във фактурите цена, надлежно събраните писмени обяснения на управителите на преките доставчици и допълнително представените в съдебното производство пътни листове за превоз с транспортно средство на жалбоподателя, съдът намира за доказано прехвърлянето на правото на собственост и наличието на доставка по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС.

Преди всичко стоковите разписки са представени от преките доставчици П. извършените им насрещни проверки, поради което съдът няма основание да се съмнява в достоверността на датите, на които са съставени. С идентично съдържание са и представените от жалбоподателя в хода на съдебното производство стокови разписки, надлежно подписани от изпълнителя – доставчик и от получателя – ревизирано лице. Стоката е индивидуализирана по вид, количество и стойност в стоковите разписки, респективно съответните спецификации за строителни материали, съставени от доставчика. Допълнително представените пътни листове за извършен от С. О. транспорт с товарен автомобил Камаз с регистрационен номер С, респективно товарен автомобил Мерцедес С и товарен автомобил „Ф” с рег. номер С съответстват по време на предаването на стоките. П. съпоставка на съдържанието на съответния пътен лист и описания в него товар със стоковите разписки, представени от съответния доставчик, се установява получаването на стоката и превозът ѝ по определен маршрут. По някои от стоковите разписки стоката е получена от шофьора, извършил превоза за жалбоподателя, което е удостоверено с подписа на последния. Следва да се допълни, че регистрационният номер на превозното

средство е посочен в съответните стокови разписки, представени от доставчиците П. насрещните проверки в хода на ревизията и съответства на посочения в пътните листове, съставени от жалбоподателя и представени в хода на съдебното производство. Така например в стокова разписка от 25.03.2008г. за цимент 25кг - 80 бр., на лист 328 от папка П от приложенията представена в хода на ревизията от доставчика е посочен номер на превозното средство С , като в хода на съдебното производство към фактура № 261/25.03.2008г. се представя пътен лист № 349662 от 25.03.2008г. за превоз на цимент с превозно средство рег. № С с водач Н С по маршрут гараж – П; П – С. – гараж. Констатациите по отношение на останалите доставки са аналогични, като разлики са налице в превозните средства и шофьорите, осъществили превоза. Аналогични са фактическите констатации и по отношение на останалите доставки.

По този начин от страна на жалбоподателя се установява, че правото на собственост върху строителните материали по фактура № 90/30.05.2007г., фактура № 155/02.08.2007г., фактура № 159/10.08.2007г., фактура № 212/13.09.07 г., фактура № 217/17.09.07 г., фактура № 228/17.09.07г., фактура № 222/20.09.07 г., фактура № 325/21.11.07г., фактура № 328/23.11.07г. фактура № 386/08.01.08г., фактура № 388/09.01.08г. фактура № 432/28.02.08г., фактура № 435/29.02.08г., фактура № 468/24.03.08г., фактура № 471/26.03.08 г., фактура № 473/27.03.08г., фактура № 475/28.03.08г. и фактура № 477/31.03.08 г. издадени от „Б” ЕООД и по фактури № 228/28.02.08 г., № 233/29.02.08 г., № 254/14.03.08 г., № 255/17.03.08 г., № 256/18.03.08 г., № 259/21.03.08 г., № 260/24.03.08 г., № 290/24.04.08 г., № 383/10.07.08 г., № 387/15.07.08 г., № 425/12.08.08г., издадени от К ЕООД е прехвърлено на датите на съставяне на съответните стокови разписки, които дати представляват данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал.1 от ЗДДС, пир настъпването на което данъкът става изискуем. Съгласно чл. 68, ал.2 от ЗДДС, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем за получателя по доставката възниква право на приспадане на данъчен кредит.

Данъчният документ е издаден в предвидения от закона срок от настъпването на данъчното събитие и отговаря на изискванията на чл. 114 от ЗДДС, с което е изпълнено условието по чл. 71, ал.1, т.1 от ЗДДС за упражняване право на данъчен кредит. Плащането по спорните фактури се установява от представените фискални бонове към тях, които съответстват на преписите от електронните контролни ленти, представени от преките доставчици в хода на ревизията П. извършените им насрещни проверки. Не е спорно в процеса обстоятелството, че жалбоподателят и доставчиците, включително предходните доставчици са регистрирани по ЗДДС лица към момента на извършване на процесните доставки.

С оглед на изложеното се налага краен извод, че от страна на С. О. се доказват предпоставките за възникване на правото на данъчен кредит по доставките на стоки от Б ЕООД и К ЕООД и надлежното му упражняване. Поради това ревизионният акт в частта, в която е прието, че не е налице доставка по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС и на основание чл. 68, ал.1 от същия закон правото на

приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е отказано, е издаден в противоречие на материалния закон и подлежи на отмяна.

За пълнота следва да се посочи, че в хода на ревизията от страна на преките доставчици е установена кадрова обезпеченост видно от представените преписи от трудови договори, разплащателни ведомости, уведомления по чл. 62 от КТ и справки от информационната система на Н. /по отношение на К ЕООД/. Изводите на ревизиращите в тази връзка са изцяло в противоречие с наличните по преписката доказателства.

Не се оспорва от органите по приходите и от ответника, че доставчиците са отразили в счетоводството си като приход от продажби стойностите по процесните фактури. Това се потвърждава от констатациите в ревизионния доклад и представените П. ревизията оборотни ведомости и извлечения от счетоводни сметки 411.

Обстоятелството, че П. ревизията предходните доставчици на Б ЕООД и К ЕООД не са представили доказателства за прехвърляне правото на собственост върху фактурираните на преките доставчици строителни материали е основание за отказ на право на данъчен кредит по предходните доставки, но не е основание за отказ на правото на данъчен кредит по преките доставки с получател С. О. П. положение, че прехвърлянето на право на собственост по тези доставки се доказва от събраните по делото доказателства.

Дeregистрацията по ЗДДС на предходните доставчици в следващи данъчни периоди също не е основание за отказ на право на данъчен кредит. Изложеното в тази връзка в мотивите на ревизионния доклад е несъстоятелно. Както се посочи по-горе по делото безспорно се установява, че към момента на издаване на спорните фактури както преките, така и предходните доставчици са регистрирани по ЗДДС лица.

Незаконосъобразността на ревизионния акт в частта по ЗДДС обосновава неправилно приложение на материалния закон и в частта по отношение извършеното увеличение на финансовия резултат за 2007г. със стойността на отчетените разходи за строителни материали по спорните фактури и определения допълнителен корпоративен данък по ЗКПО. Предвид изложеното по-горе, че процесните фактури документират реални доставки на стоки и представляват редовен документ от гледна точка на ЗСч, осчетоводените от жалбоподателя разходи следва да бъдат признати за данъчни цели. Поради това ревизионния акт в частта по извършеното увеличение на финансовия резултат за 2007г. на основание чл. 26, т.2 от ЗКПО и определения корпоративен данък в размер на 37 393.24 лева също подлежи на отмяна като материално незаконосъобразен.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че преобразуването на финансовия резултат е извършено П. неправилно приложение на чл. 26, т.2 от ЗЗКПО – поради липса на документална обосновааност. Събраните по делото първични счетоводни документи, въз основа на които е извършено осчетоводяването на разходите в счетоводството на жалбоподателя опровергават

тези изводи на органите по приходите. Видно от мотивите на ревизионния доклад и ревизионния акт органите по приходите и ответника не са констатирани нередовност на счетоводните записвания П. жалбоподателя. Непредставянето на документи от предходните доставчици на Б ЕООД и К ЕООД, като и последващата им deregистрация по ЗДДС не могат да служат като фактическо основание за липса на документална обосновааност по смисъла на чл. 10, ал.1 от ЗКПО.

Предвид всичко изложено жалбата на С. О. се явява основателна и ревизионният акт в обжалваната му част следва да бъде отменен.

П. този изход на спора и предвид направеното и от двете страни искане за присъждане на деловодни разноски, такива се дължат на жалбоподателя. Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 50 лева разноски за образуване на съдебното производство. По делото не са налице доказателства за плащане на договореното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, поради което то не следва да се присъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „С.” О., град С., представлявано от управителите И и Д против Ревизионен акт (РА) № */12.05.2010г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. - град С., в обжалваната част, потвърден с Решение № 1765/22.11.2010г. на директора на Д. „О.” П. ЦУ на НА.

ОСЪЖДА Д. „Обжалване и управление на изпълнението” град С. да заплати на „С.” О., град С., представлявано от управителите И Н Т и Д Р, ЕИК *, сумата от 50 лева /петдесет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: